ומילוי של בי"ת רי"ש הם בבחי' אור המוסתר ובחי' ב' כשמוציא וקרא אל"ף בי"ת כי א' אות הראשון הוא העיקר הם רק התגלות האל"ף (ומובן בע"ח שער איך בשרשם בלתי מילוי הוא גרוע מהמילוי לבדו לפי שנחסר האור אמנם בהיותם שניהם יחד אז השם כפשוטו יותר חשוב מהמילוי כי המילוי הוא רק התגלות) ויש עוד בחי' הבל למעלה שהוא חומר היולי שמקבל כל הצורות שממנו מתהווים כל האותיות ע"י התחלקות ה' מוצאות הפה והוא משל לאדם שרושם בדיו על הניר כמה אותיות ע"י הטיית ידו (והוא משל להחקיקה גליף גליפו כו') והוא המקיים התיבה שהתיבה ניכרת להשומע ע"י ההבל, ולכאורה נראה שהוא מגושם ולמטה במדרגה אבל באמת שרשה למעלה יותר גבוה לכן אפשר לו לירד ולגשם וזהו ענין הקדושה שאחר ברכה להיות נמשך מהמקור מעצמותו ע"י תורה ומצות בהתגלות וזה יהי' לע"ל למען ירבו ימיכם כ' כימי השמים על הארץ שהמים עליונים מקיפים בשמים מכל צד ולא נתגלו ואז יתגלו על הארץ ובעוה"ז כל שית אלפי שנין הוא רק תוספות אורות באצי' וזהו למען ירבו ימיכם כל שא"ש עד לע"ל אבל קדושתו למעלה כי יש כמה מיני בחי' קדושות שהמקיף נק' בשם קדושה שהוא מובדל מהכלי אך אינו מובדל לגמרי מכל מהכלים כ"א מכלי שלו אבל במדריגה יותר יוכל לכנס בכלי כמו עד"מ מה שהתלמיד אינו מקבל ניק' אצלו מקיף ומי שמבין יותר הוא משיג המקיף ונעשה פנימי אצלו ויש לו מקיף אחר שאינו מושג אצלו משא"כ קדושתו ית' אינו בגדר עלמין כלל ואינו שייך עליו לשון מקיף לכן קדושתו למעלה מקדושתכם וד"ל.

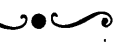

שמע ישראל הוי' אלקינו הוי' אחד ואהבת וגו' ולהבין מהו שמע ישראל וגם בפסוק כתיב סתם ואהבת ולא אמר איך יכול להגיע להאהבה וגם איך שייך שם אהבה כי הוא אין לו דמות הגוף ואינו גוף שנערוך אליו אהבה אך הנה כתיב כי לא מחשבותי מחשבותיכם וגו' כי הנה השי"ת מחדש בטובו בכל יום תמיד מע"ב מאין ליש ממש אך בערכינו הגשמיות הוא היש ומה שאינו גשמיות הוא האין כי מחמת שאינו בעולם ועולם הוא לשון העלם שמתעלם ומכסה החיות שבתוכו שאינו נראה לנו ע"כ נדמה לנו הגשמיות ליש והחיות שבתוכו לאין אבל באמת לגבי הקב"ה הוא בהיפוך שהגשמיות הוא האין והחיות הוא היש וכמשל מזיו השמש היוצא מהשמש שהשמש הוא היש והזיו היוצא ממנו הוא האין כך החיות של כל העולמות הוא רק

התפשטות הארה ממנו ית' וכמאמר בדבר ה' שמים נעשו וכו' עד"מ כמו באדם שהדיבור מגלה לזולתו מה שבשכלו כך ההתגלות מההעלם אל הגילוי נק' בשם דיבור וזה נק' עלמא דאתגליא וגם יש עולמות סתימין דלא אתגלין עד"מ כמו המחשבה שבאדם הוא נעלם ומכוסה שאין שום אדם יודע אותה כך למעלה יש עלמא דאתכסיא.

והנה ידוע תכלית בריאת העולם הוא בשביל שיהי' התגלות אלקותו בתחתוני' כי מחמת שנשמות ישראל עלו במחשבה ושם אין הסתרה כלל כי אינו בבחי' כלים כי הדיבור הוא בכלים אחה"ע בגרון גיכ"ק וכו' אבל המחשבה אינו בבחי' כלים לכך יכולים להמשיך גילוי אלקותו למטה מבחי' עלמא דאתכסיא שיהי' אחד למטה כמו למעלה וזהו ברוך ה' אלקי ישראל מן העולם ועד העולם מן עלמא דאתכסיא לעלמא דאתגליא שיהי' בבחי' גילוי אלקותו וגם כל התפלה הוא ברוך לשון המשכה שימשך אלקותו.

והנה יש תשובה עלאה ותשובה תתאה כי באמת הנשמה קודם שירדה לגוף היתה נהנית מזיו השכינה ועתה היא בגוף הגשמי מלא תאוות והיא ירידה גדולה אך היא ירידה צורך עלי' עד"מ כמו מים ההולכים ממקום למקום אם בא אחד ומעכב ומסתים שלא יהי' נגררים אח"כ כשיפתח הסתימה אזי יורדים המים בכח יותר מכמו שהי' יורד בתחלה וזהו במקום שבע"ת עומדי' כו' ואיתא בזוה"ק מפני שהוא בחילא יתיר כי מפני שהוא ית' א"ס ולית מחשבה תפיסא בי' כלל לא היתה הנשמה יכולה להתעלות למהוי אחד באחד ע"כ הוצרכה לירד בתוך הגוף והגוף הוא המעכב כי הוא מלא תאוות וכשאדם בוחר בטוב ורוצה להתעלות למדריגה זו למהוי אב"א אזי יכול לבא לבחי' זו כמשל מים הנ"ל כי הנשמה בתחילה היתה בבחי' צדיק ואח"כ כשירדה בתוך הגוף היא בבחי' בע"ת וכל אדם נברא להיות בע"ת אפילו לא עבר שום עבירה מימיו וזו הוא תשובה עילאה.

וכל הבקשות בתפלה קודם ק"ש הוא עד"ז ברוך אתה הוי' פי' שיהי' בבחי' אתה ולא יהי' שום מסתיר וזו היא ברוך שאמר והי' העולם כי הנה לע"ל כתיב ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר כו' פי' שחיות של העולם הוא רק בחי' דיבור וכמו שהדיבור בטל וכו' ויהי' לע"ל בבחי' התגלות אך עתה ג"כ הכל יודעין זה איך אין פועל שם פעולה בנפשם כמשארז"ל גנבא אמחתרתא רחמנא קרי' ויודע שיש אלוק' אך מ"מ אין פועל שום פעולה בנפשו כי הוא נפרד מהקב"ה לכן תקנו בקשות ב"ש וכו' פי' שיומשך ויתגלה אלוקותו להיות פועל פעולה בנפש, ואח"ז ק"ש שמע ישראל וכו' ה' אחד כו' ואהבת כו' כי הד' דאחד הוא רומז לדיבור בדבר ה' שמים נעשו וכו' וח' הוא ז'

רקיעים וארץ וא' הוא שהכל אחד כי הנה הששה קצוות הוא בא מהתחלקות הדיבור כמאמר בע"מ נברא העולם והלא במאמר א' כו' כי באמת הכל נברא בדיבור אחד אך הדיבור הזה נתחלק לעשרה אבל באמת הוא רק דיבור אחד וכמו שהדיבור בטל וכו' וא"כ הכל הוא אחד ועי"ז ממילא יבא לבחי' ואהבת מלשון אבה פי' שיהא חפצך ורצונך שיהי' הוי' אלקיך שלא יהי' בבחי' נפרד ויהי' בבחי' בן כדכתי' בנים אתם כו' ברא כרעא דאבוה כמו הרגל שבטל לגבי הראש שבו המוח כי כל מה שהמוח רוצה אפילו לילך אל האש הרגל אינו מוחה כי הוא בטל לגבי' כך יהי' בטל רצונך מפני רצונו שלא לחפוץ שום דבר כ"א רצונו וזהוא שמע ישראל שמע לשון התבונן ישראל מלשון כי שרית פי' שיהי' אלוקות מושל עלינו שלא יהי' בבחי' נפרד וגם ישראל לי ראש כמו שכל האיברי' בטילי' לגבי הראש כך יהי' אלקות לי לראש שכל הרצונו' שלי יהי' בטלי' ועי"ז מחמת שרצונו הוא שיהי' גילוי כך יהי' אלקות לי לראש שכל הרצונות שלי יהיו בטלים ועי"ז מחמת שרצונו הוא שיהי' גילוי אלוקותו אצלו שיהי' בטול רצון ממש צועק אל ה' בבחי' ויצעקו אל ה' בצר להם צעק לבם אל ה' הגם כי עוונות מבדילין מ"מ צועק אל ה' להוציא ממסגר נפשו והבא לטהר מסייעין וכו' הקב"ה מסייע אותו להיות לו בחי' זו ביטול רצון אך מקודם צריך תשובה תתאה והיא החרטה בלב ומרירות להתמרמר בלבו ומוחו על עבירות שעשה ובפרט אם נטמא בחטאת נעורים ח"ו ולזה יש עיתים כגון תיקון חצות וק"ש שעל המטה כמאמר עת לבכות ועת לשחוק עת לבכות זו תשובה תתאה ולשחוק זו תשובה עלאה.

והעיקר להתמרמר במרירות על ניצוצי הקדושה שנתפזרו בין הקליפות ר"ל וזה הוא ג"כ שמע ישראל שמע הוא מלשון וישמע שאול את העם לשון קיבוץ פי' שיכנס ויקבץ נדחי ישראל ניצוצי הקדושה המפוזר ומפורד בין העמים קליפות הטמאות ר"ל להעלותם ולהתכללם בקדושה למהוי אב"א כו' וכל זה הוא בטל רצונך ומהו רצונו הוא התורה כי תלמוד תורה כנגד כולם שהוא רצונו ית' לזה אמר אח"כ והיו הדברים האלה וכו' ושננתם וכו' ואח"כ אומרים פ' ציצית ולא תתורו וכו' אני ה' וכו' אשר הוצאתיך וכו' פי' שלא יאמר אדם איך אפשר להגיע לבחי' זו למהוי אב"א כיון שאני מלובש עדיין בלבושים הגשמי' וכו' לזה אמר אני ה' אלהיכם אשר הוצאתיך כו' כי יציאת מצרים הי' ממ"ט שערי טומאה ואח"כ בז' שבועות זכו למתן תורה פנים בפנים כו' שהי' התגלות אלקות כו' כך יכול להיות בכל איש ישראל כי הבא לטהר מסייעין כו' ואח"כ אומר אמת ויציב כו' אמת אלהי עולם מלכנו כו' שמקיים הדבר שהוא כן אמת אח"כ ש"ע ברכות והודאה ברכה לשון המשכה שיומשך ויתגלה אלוהות בנפשו אבל מודים הוא רק הודאה כאדם שהוא מודה לחבירו על דבר א' שהוא כמו שחבירו אומר

כך פי' של מודים שאנחנו מודים לו שהאמת הוא כמו שהוא רואה כל הדברים כאין וכאפס כי קמי' כולא כלא חשיבא ולא כמו שאנו רואים הגשמיות ליש והרוחנית לאין כו' כנ"ל ומחמת שבכל יום נברא האדם מחדש ונעשה כמו ברי' חדשה כמאמר המחדש בטובו בכל יום תמע"ב כו' לכך תקנו בכל יום התפלה.

שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד ע' רבתי וד' רבתי. דהנה להבין האיך הוא באתערות' דלתת' יהי' אתערות' דלעילא דאית' ירידה צורך עלי' דכתיב ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה דהנה נשמה נק' מהלך ומלאכי' נק' עומדים וגם בנשמת אלי' כתיב חי ה' אשר עמדתי לפניו שקודם ירידתה לזה העולם היתה בבחי' עמידה ואח"כ בהתלבשה בגוף גשמי דוקא יהי' בבחי' הליכה ולהבין כ"ז הנה כתיב האלהים אשר התהלכו אבותי לפניו שהאבות היו מהלכין בבחי' מהלך הוא שיכול להלוך עד אין קץ ואין שיעור שהביטול של נשמות הוא לא לפי מקור חוצבו בדרך השתלשלות רק למעלה מעלה וכדאיתא מיכאל שהו' כהן עליון עומד ומקריב נשמותיהן ע"ג מזבח כי מזבח הוא בחי' מלכות שבאצי' ומיכאל מקריב נשמותיהן של צדיקים ע"ג המזבח למע' מבחי' מזבח רק לאשתאבה בגופא דמלכא בעצמות אלוהות וכמ"ש גבי אברהם ויסע הלוך ונסוע הנגבה כי נשמות אברהם הי' מכלי חסד דבריאה שהי' מרכבה לבחי' כלי חסד שבמל' דאצילות ואברהם הי' עובד בבחי' מדת אה' שלו בבחי' הלוך ונסוע. וכמ"ש מחיל אל חיל ואינו הליכה גשמית דאית' בכל שבת עולין נשמות הצדיקים מג"ע תחתון לג"ע העליון דרך עמוד הידוע והוא כמה אלפי' פרסאות והאיך יכול להיות זה הליכה גשמית רק הו' בחי' הליכה רוחנית מהשגה להשגה עד לאשתאבה בגופא דמלכא והוא אין קץ ואין סוף וזהו דאי' פלוגת' בגמ' אם תמה זכות אבות אם לאו ואלו ואלו דא"ח כי מצד בחי' נשמותיהן ממקור חוצבא שהו' מעשר ספי' דבריאה תמה זכות אבות שיש קץ וסוף להשגתם ועליותם אבל מצד פנימיותם שהוא בחי' כאשר נשבעת לאבותינו ממי קדם אזי לא תמה שאין קץ וסוף לעלויתם שהו' לאשתאב' בגופא דמלכא כנ"ל אבל המלאכי' הם בחי' עומדים במקום א' שכפי האור שיש בתוכו ממקור חוצבו לאותו מקום הוא ביטול הכלי שלהם תמיד בבחי' אחת ולכן יש מלאכי' שאומרים תמיד קדוש ויש שאומרי' תמיד ברוך והכל הו' עד"ז כי כפי האור ששופע בהם וכפי השגתם כך ביטולם תמיד שוה במדריגה אחת וגם אינם יורדים למטה מחמת

בגדר מקום אבל לית דתפיס בי' שאעפ"כ אינו מן המדה כו' וזהו שמע ישראל שהוא הב' התגלות אוא"ס שהוא בחי' וא"ו הנ"ל עי"ז הוא יחוד אמיתי.

דרוש

להבין מה שאנו אומרים בק"ש אחד ואהבת איך נמשך מאחד אהבת ה' במס"נ בכל לבבך ובכל נפשך הנה להבין בשכל איך הוא הבורא אחד• בכל העולמות עליונים ותחתונים כמ"ש וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא אלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד וידעת שהוא ידיעה ברורה שחייב האדם להבין בעיני השכל ולא באמונה סתם• והנה לכאורה יש לתמוה מה הוא אין עוד וכי ח"ו יש אל אחר מתחת לארץ אלא אין עוד פי' אין טפל לו שהשמים והארץ וכל אשר בה הוא רק הבורא ית' ואחדותו ממש כמ"ש אני ה' לא שניתי כמו שהיה קודם בריאת עולם רק אח"פ כמו כן גם עתה אין שום שינוי רצון ח"ו ולא כמו שנראה בשכל שהאלקים ברא את העולם• והוא מחיה אותם כנשמה לגוף אבל האמת אינו כן שהנשמה והגוף הם שני הפכים ממש• שהנשמה הוא חלק אלוה ממעל והגוף הוא חומר• אבל העולם הוא אחדותו• ממש שהעולם בטל במציאות נגדו אף שנראה לנו ממשות דברי גשמיות• מ"מ הוא• אלקות• למשל כמו השמש בשמים והיא זורחת על הארץ והוא• רק הארתו של שמש ובטל

אחד: בוך 929 נוסף שחייב אדם להבין בעיון השכל ולא באמונה סתם איך הבורא אחד [וראה בהערה הבאה].

שחייב .. סתם: שם ליתא. [וראה בהערה שלפנ"ז].

העולם: שם הארץ.

ממש: שם ליתא.

חומר: בבוך 35 נוסף עכור.

אחדותו: בבוך 929 נוסף ית'. ובבוך 985 אחדות א'.

שנראה .. גשמיות: בבוך 35 שאנו רואים גשמיות וממשות וגבול כמו כדור הארץ וכל דצח"מ וארמ"ע.

ממשות .. גשמיות: בבוך 929 בגשמיות דבר גשמי.

הוא: בבוך 32 באמת הוא רק.

אלקות: בבוך 929, 996 נוסף ממש.

והוא: בבוך 929 והנה מה שאנו רואים השמש על הארץ הוא.

במציאות נגד• השמש עצמו• כמו כן• הוא בענין בריאת עולמות כמאמר אלקים• יהי רקיע בתוך המים• ומתוך כך• נתפשט ונשתלשל הרקיע• והרקיע• שאנו רואים הוא רק הארה של האותיות יהי רקיע ובטל במציאות נגדם והנה לעינינו נראה שהוא רקיע מחמת שאין אנו משיגים האותיות• אבל אם היו משיגים את האותיות עצמן לא היה נראה רקיע כמשל השמש הנ"ל וכן הענין• הזה בכל מעשה בראשית ובכל הנבראים מה שאנו רואים ממש שהוא גשמי ונראה לנו• הוא רק אצלינו• אבל באמת הוא רק אלקות ממש כמו קודם בריאת עולם לא היה רק אחדות פשוט כן לאחר בריאת עולם שלא נתהווה אצלו שום שינוי ח"ו שכל העולמות והשמים והארץ הם הארתו והתפשטותו ית' ובטלים במציאות נגדו ית' כמאמר הכתוב כי שמש ומגן ה' אלהים כי השם הויה פי' שהוא מחיה• את כל העולמות• ואלקים הוא בחי' דין וצמצום שמצמצם אלקותו שיהי' נראה עולם ואם היה אחר ממסך• בעדו• היה באמת נראה העולם דבר ממשות אבל כשאלקים בעצמו מגין וממסך• בעדו כהדין קמצא דלבושיה מיני' ובי' הנה נראה בחוש שכל העולמות הם אלקות ממש א"כ ב"א• כשמבינים זה נמשך להם אהבת הבורא כי מי יש לאהוב יותר אם הדבר הגשמי שהוא רק הארתו ית' אם השי"ת בעצמו בודאי יש לאהוב השי"ת שכל הדברים בטלים• וגם האדם עצמו הוא רק הארתו וכולם מבוטלים במציאות נגד השי"ת א"ס ב"ה בודאי יש לאהוב

נגד: שם נוסף גוף.

למשל .. עצמו: בבוך 35 וכמו למשל זיו השמש המאיר לארץ בודאי בטל בשמש עצמה בתכלית הביטול.

עצמו .. כן: בבוך 929 כך.

אלקים: שם נוסף יהי אור.

בתוך המים: שם ליתא.

כך: בבוך 35 (ועד"ז 929) 996 אותיות הללו.

הרקיע: בבוך 35 נוסף הגשמי. ובבוך 929 נוסף שאנו רואים.

והרקיע: שם והנה הרקיע.

נגדם .. האותיות: בבוך 35 והנה אנו משיגים הרקיע שהוא מלובש בגשם.

היו .. הענין: בבוך 35 ה' אנו רואין החיות של הרקיע לא ה' נראה הרקיע הגשמי כמשל שזיו השמש נראה ומאיר לארץ זה מחמת שהשמש עצמה רחוק מכדור הארץ כמה רבבות ואלפים מליאן דמיליאן פרסאות אבל בשמש עצמה אינו נראה הזיו.

ממש .. לנו: בבוך 929 דבר ממש וגשמיות ונראה לנו עולם.

ממש .. אצלנו: בבוך 35 רק היש של הנברא ולא המחיה שבתוכו.

מחי': בבוך 929 מהוה.

את .. העולמות: בבוך 35 מאין ליש.

ממסך: בבוך 929 מסיך.

אחר .. בעדו: בבוך 985 המסך דבר זר ונפרד ממנו כמו אחר שעושה מסך בביכול.

וממסך: בבוך 929, 985 ומסיך.

ב"א: בבוך 929 בני אדם.

א"כ .. בטלים: בבוך 35 וכשיתבונן אדם בדבר זה היטיב וישים אל לבו כל הדברים להעמיק דעת שלו בזה שכל מה שנראה הוא אלקות ונראה מה יש לאהוב יותר אם העיקר או הטפל שהדבר הגשמי הוא בטל במציאות לגבי החיות שבו והוא רק הארתו ית' ובטלים לגמרי כאין.

השי"ת בעצמו שממנו נלקח הכל• לפ"ז יש לתמוה למה ברא השי"ת• את האדם מה תועלת אדם• בזה העולם• אבל הענין הוא בודאי נוח לו לאדם שלא נברא משנברא שכבר נמנו וגמרו כן אבל ע"כ אתה חי והשם ברא את האדם לכבודו כמאמר כל פעל ה' למעניהו וכתיב לכבודי בראתיו וכ"ז• מפני שרצה• להיות לו דירה בתחתונים ורצה• שכל הדברים הגשמים שבעולם• להיות נודע אלקותו• ע"י אדם שהכל נעשה בשביל האדם• שאפי' תולעת שממנו נעשה משי ומהמשי נעשו בגדים ללבוש וכן מהעצים והאבנים נעשה בית לאדם סוף דבר הכל נעשה בשביל האדם נמצא כשהאדם• מעלה כל הדברים האלה אליו ית'• ואוכל ושותה• ואח"כ לומד ומתפלל נמצא מעלה כל הדברים אל אלקות• מפני שכשהוא מדבר בתורה או בתפלה מקשר א"ע להבורא ית' ונעשה הכל אלקות וגם הח"י ברכות שבתפלה לכאורה הם בשביל האדם כמו ברכת רפאינו וברכת השנים אבל האמת אינו כן שהוא רק המשכת אלקות שהעיקר התחלת הברכה ברוך אתה הוא לשון המשכה• שממשיך אלקות מעלמא דאתכסיא לעלמא דאתגליא כמו שאמר דהמע"ה ברוך ה' מן העולם ועד העולם וח"י ברכות הם כנגד ח"י פרקין דלעילא וצריך האדם להמשיך למטה ע"י ח"י ברכות• אבל• לא נתקנה הברכה בשביל

שכל .. הכל: בבוך 929 בעצמו שממנו נלקח הכל, וזהו פ' כי הוי' הוא אלקים שהשם הוי' המהווה כל העולמות הוא ממש שם אלקים בח' דין וצמצום ואין שום שינוי כלל כי השינוי הוא רק מצד המקבלים אבל לפי אחדותו ית' אין שום שינוי ח"ו כמשל השמש הנ"ל וזהו ג"כ מה שאנו אומרים בק"ש הוי' אלקינו הוי' אחד, אע"פ שנראה שהם שמות הפוכים שם הוי' ואלקים שהוא בח' דין וצמצום שנראה עולמות ושינוי ובריאות רבות, אעפ"כ הוי' אחד ואין שום שינוי כנ"ל והנה.

השי"ת: בבוך 929 ליתא.

אדם: שם יש לאדם.

העולם: בבוך 35, 929, 985, 996 נוסף השפל שהנשמות הם נחצבות מתחת כסא הכבוד ומה הנאה יש להם בזה.

וכ"ז: בבוך 929 ליתא.

שרצה: בבוך 929 נוסף השי"ת.

ורצה: בבוך 929 נוסף הקב"ה.

שבעולם: בבוך 929 ליתא.

נודע אלקותו: בבוך 35, 929, 996 אלקות.

שהכל .. האדם: בבוך 35, 929 ליתא.

שאפי' .. כשהאדם: בבוך 35 והאדם.

אליו ית': בבוך 35 לאחדות פשוט.

ושותה: בבוך 35 נוסף ועוסק במו"מ.

אלקות: בבוך 35 נוסף כבתחלה.

המשכה: בבוך 929 ברכה והמשכה.

ברכות: בבוך 929 נוסף דתפלה. [בבוך זה בא כאן קטע לכן פסק הטור (שנמצא בשו"ה יובן) עד התיבות של חנה (שבשורה המתחלת הברכות) ואח"כ חוזר לתיבות אבל לא (שבשו"ה וצריך) עד תיבת תפלות (שבשו"ה והראיה) ואח"כ בא לתיבות לכן פסקו (שבשו"ה הברכות) עד הסיום המאמר ואח"כ חוזר לתיבות וכל ברכה (שבשו"ה והרא').

אבל: ראה הערה ברכות.

האדם להתפלל על צרכיו והראיה אדם שהוא עשיר ומה צריך לברכת השנים וכדומה לשאר ברכות אלא ודאי כמו שאמרנו שהוא רק המשכת אלקות והראיה שנק' ברכות תפלות• וכל• ברכה הוא מל' המשכה שהמשיך אלקותו ע"י אותה הברכה כגון ברכת השנים כשמתברכת השנה בכל טובה אזי יש התגלות אלקות בעולם וכן קיבץ גליות כשמקבץ אותנו מן הגלות אזי יהא ניכר גדולתו ית' וכשיש לאדם חולה ב"מ• בודאי צריך לאותה המשכה כשיתפלל אזי יהי' המשכת אלקות אבל לא שיתפלל להנאת עצמו וממילא יובן שהאדם לא נברא אלא לכבוד הבורא ית'• לכן• פסק הטור שאם לא כיון רק הסוף ברכות יצא ונתן רמז ע"ז שהמספר של כל האותיות של סוף הברכות עולה כמספר תפלתה של חנה לכן• פסקו כל הפוסקים הרהור לאו כדיבור דמי בלבד בק"ש צריך תרתי כוונה ודיבור שיכוון בא' ואהבת שהוא עיקר קמ"ש כמו שאמרנו אבל בשאר מצות• א"צ כוונה אלא העיקר הוא הדיבור וד"ל•.

שמע ישראל כו' כל המאריך באחד כו'. להבין בתחלה מה שתקנו לומר קודם כל מצוה לשם יחוד קוב"ה ושכינתי'•. כי הנה תכלית הבריאה הי' בגין דאשתמודעין לי' אבל איך אפשר לידע הלא• לית מחשבה תפיסא בי' כלל כו'. אך הנה מידות מל' נק' שכינה ע"ש ששוכנת בתחתונים שהוא התפשטות החיות כי יש בחי' עצמותו ובחי' התפשטות וגילוי ומבשרי אחזה למשל באדם יש ברגל כח ההילוך וגילוי הכח ההוא היא בחי' אותיות

תפלות: בבוך 929 ולא תפילות. בבוך (35) 985 ליתא.

וכל: בבוך 929 נוסף ל'. [וראה הערה ברכות].

ב"מ: בבוך 285 ח"ו.

מפני שכשהוא מדבר .. ית': בבוך 35 וכל ברכת התפלה הוא רק המשכת אלקות בעולם לראות האמת שאין עוד מלבדו כמו קודם בריאת העולם.

לכן: ראה הערה ברכות.

לכן: ראה הערה ברכות.

מצות: בבוך 929 ברכות ומצות. ובבוך 996 תפילות ומצות.

וד"ל: בבוך 35 והמעשה והראי' שאין לוקים למי שלא כיון המצוה בכוונה רק על עשיית המצוה מכיס אותו עד שתצא נפשו הגם שיש לו כונה והוא מכוין הסוד של המצוה רק לא עשה בפועל מכין אותו שהעיקר הוא המעשה בפועל.

ושכינתי': בבוך 1157 (בשינויים) נוסף שבלשון הזוהר נק' קוב"ה ושכינתי' ובלשון פרד"ס נק' יחוד ת"ת ומלכות.

אבל .. הלא: שם ולהבין איך שייך בו ית' שום השגה שהרי.